

Roma întărește vedenia - Numărul doi

Identificarea Romei moderne și a viziunii profetice în zilele de pe urmă

Jeff Pippenger

2024-07-05

Și în acele vremuri mulți se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi; de asemenea, tâlhari din poporul tău se vor înălța ca să împlinească vedenia; dar vor cădea. Daniel 11:14.

Identificarea corectă a puterii din zilele de pe urmă, reprezentată drept Roma modernă, și, prin urmare, a puterii care „statornicește vedenia”, este esențială și mântuitoare. Aceasta reprezintă un element al procesului final de încercare al celor o sută patruzeci și patru de mii. Cuvântul „vedenie” din verset este același cuvânt ebraic pe care l-a ales Solomon când a indicat motivul pentru care piere poporul lui Dumnezeu.

Când nu este descoperire, poporul piere; dar cel ce păzește Legea este fericit. Proverbe 29:18.

Toți profeții vorbesc într-un mod mai direct despre zilele de pe urmă decât despre orice altă perioadă a istoriei sacre, iar avertismentul lui Solomon cu privire la necesitatea de a avea „viziunea” este o chestiune de viață și de moarte. Adevărul întotdeauna desparte și dă naștere la două clase de închinători. În acel verset există o clasă care piere și o clasă care păzește cu bucurie Legea. Trebuie însă remarcat că sfatul lui Solomon este plasat în contextul unei controverse cu privire la „adevărul”. Acesta se află, de asemenea, în contextul pildei celor zece fecioare, căci pilda celor zece fecioare este o ilustrare principală a experienței poporului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă.

Nebunul își dă pe față tot gândul; dar omul înțelept îl păstrează până mai târziu. Dacă un cârmuitor ia aminte la minciuni, toți slujitorii lui sunt nelegiuți. Săracul și omul înșelător se întâlnesc; Domnul luminează ochii amândurora. Împăratul care judecă cu credincioșie pe cel sărac, scaunul lui de domnie va fi întemeiat pe vecie. Nuiua și muștrarea dau înțelepciune; dar copilul lăsat de capul lui aduce rușine mamei sale. Când cei răi se înmulțesc, fărădelegea sporește; dar cei dreți vor vedea căderea lor. Certează-ți fiul, și îți va da odihnă; da, va aduce desfătare sufletului tău. Unde nu este descoperire, poporul piere; dar cel ce păzește legea, fericit este. Proverbe 29:11-18.

Nu este intenția mea să acuz pe cei care ar putea susține o înțelegere a Romei moderne diferită de a mea. Intenția mea este să arăt că Solomon se adresează către două clase de închinători, pe care le identifică drept „înțeleptul” și „nebulul”. „Nebulul” este de asemenea identificat drept „nelegiuitul”. Fecioarele înțelepte și neînțelepte ale pildei sunt de asemenea identificate în linia profetică din Daniel, capitolul doisprezece, ca fiind cei înțelepți și cei nelegiuți.

Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuiriți; dar cei răi vor face răul; iar niciunul dintre cei răi nu va înțelege; însă cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:10.

Solomon și Daniel sunt de acord unul cu celălalt, căci toată mărturia profetică își află concordanța în zilele de pe urmă. Cei înțelepți înțeleg „sporirea cunoștinței”.

Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea tăriei; iar cei ce întorc pe mulți la neprihănire vor străluci ca stelele, în veci de veci. Iar tu, Daniele, ține ascunse cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului: mulți vor alerga înapoi și încolo, și cunoștința se va înmulți.
Daniel 12:3, 4.

Versetul zece identifică procesul de testare în trei etape, prin care sunt cernute fecioarele chemate să fie din numărul celor o sută patruzeci și patru de mii. În ambele cazuri, cernerea și testarea se bazează pe înțelegerea, de către fecioare, a sporirii cunoștinței (vedeniei) despecetluite la timpul sfârșitului, în 1989.

„Timpul sfârșitului”, în zilele din urmă, a fost anul 1989, când versetele 40–45 din Daniel 11 au fost desigilate. Atunci s-a stabilit că subiectul acestor versete era ultima ridicare și cădere a împăratului de la mieznoapte. Tot atunci s-a stabilit că împăratul de la mieznoapte din versete este puterea papală a zilelor din urmă. Inspirația nu folosește niciodată expresia „Roma modernă”. Expresia a fost inventată de mine, pentru a reprezenta puterea papală a zilelor din urmă, căci, în mod profetic, „modern” reprezintă zilele din urmă. Ellen White nu a folosit niciodată expresia „Roma modernă”.

Există interpretări greșite cu privire la cine reprezintă împăratul de la mieznoapte în ultimele șase versete ale capitolului unsprezece din Daniel, dar există o singură înțelegere corectă. Înțelegerea potrivit căreia împăratul de la mieznoapte din acele versete este puterea papală se întemeiază pe numeroase mărturii profetice. Versetul patruzeci începe prin a identifica faptul că papalitatea primește o rană de moarte în 1798, apoi versetele patruzeci și unu până la patruzeci și trei identifică mecanismele implicate în vindecarea răni de moarte. Versetul patruzeci și patru descrie solia care înfurie papalitatea și conduce spre versetul patruzeci și cinci, când puterea papală ajunge la sfârșitul ei definitiv și deplin. Viziunea care a fost desigilată în 1989 este viziunea ascensiunii și căderii finale a puterii papale în zilele din urmă. Acea viziune constituie creșterea cunoștinței care produce și manifestă două clase de închinători, în funcție de acceptarea sau respingerea cunoștinței cuprinse în acele versete.

Potrivit chiar aceluiași capitol în care sporirea cunoștinței a fost desigilată în 1989, "jefuitorii poporului tău", care "se înalță" și, în cele din urmă, "cad", sunt simbolul care stabilește "vedenia". În cernerea finală, prima întrebare de probă este cine este reprezentat drept "jefuitorii poporului tău", căci aceștia sunt simbolul profetic care stabilește "vedenia". Sunt "jefuitorii" puterea papală sau sunt ei Statele Unite?

Cărțile lui Daniel și Apocalipsa sunt una și aceeași carte, reprezentând doi martori ai aceleiași linii de profeție. Daniel este începutul, iar Apocalipsa este sfârșitul, și împreună ele reprezintă doi martori ai adevărului desigilat la vremea sfârșitului, în 1989.

Daniel descrie procesul de curățire care a avut loc când Leul din seminția lui Iuda a desigilat, în 1989, versetele patruzeci până la patruzeci și cinci. Atunci a început un proces de încercare pentru

a determina și a face să se manifeste cine aveau să fie „preoții” care alcătuiesc poporul legământului, format în zilele de pe urmă din cei o sută patruzeci și patru de mii. Osea arată că aceia care resping sporirea cunoștinței din zilele de pe urmă nu vor ajunge să fie printre preoții care alcătuiesc cei o sută patruzeci și patru de mii.

Poporul Meu piere din lipsa cunoștinței: fiindcă ai lepădat cunoștința, te voi lepăda și Eu, ca să nu-Mi fii preot: fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi. Osea 4:6.

Cartea Apocalipsei identifică faptul că cunoașterea care a fost dezpecetluită și pe care o respinge o clasă de oameni determină respingerea lor chiar înainte de închiderea timpului de probă.

Și mi-a zis: Nu pecetlui cuvintele profeției acestei cărți; căci vremea este aproape. Cel ce este nedrept, să fie nedrept și mai departe; și cel ce este întinat, să fie întinat și mai departe; și cel ce este drept, să fie drept și mai departe; și cel ce este sfânt, să fie sfânt și mai departe. Apocalipsa 22:10, 11.

Istoria milerită ilustrează istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, iar împreună Milerității și cei o sută patruzeci și patru de mii reprezintă începutul și sfârșitul soliei și lucrării celor trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece. Istoriile paralele identifică evenimentele legate de închiderea timpului de har. Lucrarea ambelor istorii a fost tipificată prin Ilie și Ioan Botezătorul.

Cu cutremurare, William Miller a început să dezvăluie poporului tainele împărăției lui Dumnezeu, purtându-și ascultătorii de-a lungul profețiilor până la a doua venire a lui Hristos. Cu fiecare efort, el câștiga tărie. Așa cum Ioan Botezătorul a vestit prima venire a lui Isus și a pregătit calea pentru venirea Sa, tot astfel William Miller și cei care i s-au alăturat au proclamat a doua venire a Fiului lui Dumnezeu. Scrieri timpurii, 229, 230.

Mesajul milerit a identificat „evenimentele” legate de închiderea timpului de probă, așa cum sunt reprezentate atât de Ilie, cât și de Ioan Botezătorul.

Se impunea ca oamenii să fie treziți la primejdia în care se aflau; ca ei să fie mișcați să se pregătească pentru evenimentele solemne legate de închiderea timpului de har. Tragedia veacurilor, 310.

În 1989, odată cu prăbușirea Uniunii Sovietice, porțiunea din cartea lui Daniel care se referea la zilele de pe urmă a fost desigilată și a început un proces de încercare. Testul se baza pe capacitatea sau incapacitatea poporului lui Dumnezeu de a pricepe ori de a respinge sporirea cunoștinței care este reprezentată în ultimele șase versete ale capitolului unsprezece din Daniel; versete care duc la primul verset al capitolului doisprezece, care identifică „închiderea timpului de probă”. Solia „evenimentelor legate de închiderea timpului de probă” a fost atunci desigilată, și a început lucrarea celor care erau candidați să fie „preoții” celor o sută patruzeci și patru de mii. Lucrarea lor era să „înțeleagă” și să proclame solia reprezentată în pasaj. Solia și lucrarea celor o sută patruzeci și patru de mii aveau ca scop prezentarea soliei desigilate, pentru a-i trezi pe oameni „să se pregătească pentru solemnele evenimente legate de închiderea timpului de probă”.

„Astăzi, în duhul și puterea lui Ilie și a lui Ioan Botezătorul, soli rânduiți de Dumnezeu atrag atenția unei lumi sortite judecății asupra evenimentelor solemne care urmează să aibă loc în

curând în legătură cu orele de închidere ale perioadei de probă și cu arătarea lui Hristos Isus ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. Curând, fiecare om va fi judecat pentru faptele făcute în trup. Ceasul judecății lui Dumnezeu a sosit, iar asupra membrilor bisericii Sale de pe pământ apasă solemnă responsabilitate de a adresa un avertisment celor care stau, ca și când ar fi, chiar pe marginea pierzării veșnice. Fiecărei ființe omenești din întreaga lume care va lua aminte trebuie să i se facă limpede principiile aflate în joc în marea controversă care se desfășoară, principii de care atârnă destinele întregii omeniri.” Profeteți și regi, 715, 716.

Istoria lui Ioan Botezătorul și a lui Hristos, precum și istoria milleriților, ilustrează solia și lucrarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Atât Ioan Botezătorul, cât și Hristos au înțeles solia lor ca reprezentând închiderea timpului de har.

Dar când a văzut pe mulți dintre Farisei și Saduchei venind la botezul lui, le-a zis: O, pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Matei 3:7.

Hristos a înfățișat distrugerea Ierusalimului, aceeași distrugere cu privire la a cărei apropiere Ioan îi avertizase pe iudeii cărtitori. Iisus a întrebuițat această distrugere ca simbol al "mâniei" care începe atunci când El, ca Mihail, se ridică în Daniel, capitolul doisprezece, versetul unu.

Hristos a văzut în Ierusalim un simbol al lumii împietrite în necredință și răzvrătire, care se grăbea să întâmpine judecățile retributive ale lui Dumnezeu. Vaiurile omenirii căzute, apăsând asupra sufletului Său, au smuls de pe buzele Sale acel strigăt nespus de amar. El vedea cronică păcatului scrisă în nenorocirea omenească, în lacrimi și în sânge; inima Sa era mișcată de o milă infinită față de cei încercați și suferinzi ai pământului; tânjea să-i aline pe toți. Dar nici mâna Sa nu putea stăvili valul durerii omenești; puțini aveau să caute singurul lor izvor de ajutor. El era gata să-și verse sufletul în moarte, pentru a aduce mântuirea la îndemâna lor; dar puțini aveau să vină la El, ca să aibă viață.

„Maiestatea cerului în lacrimi! Fiul Dumnezeului infinit, tulburat în duh, plecat sub apăsarea chinului! Acea scenă a umplut întreg cerul de uimire. Acea scenă ne descoperă păcătoșenia nespus de mare a păcatului; ne arată cât de anevoioasă este, chiar și pentru Puterea Infinită, lucrarea de a-i salva pe vinovați de consecințele călcării Legii lui Dumnezeu. Isus, privind înainte până la ultima generație, a văzut lumea prinsă într-o amăgire asemănătoare cu aceea care a pricinuit distrugerea Ierusalimului. Marele păcat al iudeilor a fost respingerea lui Hristos; marele păcat al lumii creștine avea să fie respingerea Legii lui Dumnezeu, temelia guvernării Sale în cer și pe pământ. Preceptele lui Iehova aveau să fie disprețuite și socotite ca nimic. Milioane, în robia păcatului, robi ai lui Satana, osândiți să sufere a doua moarte, aveau să refuze să asculte cuvintele adevărului în ziua cercetării lor. Orbire cumplită! Stranie amăgire!” Marea Controversă, 22.

Solia de avertizare proclamată de Ioan Botezătorul și, de asemenea, de Hristos a fost aceeași solie de avertizare, așa cum solia de avertizare a Milleriților a fost aceeași solie care identifică evenimentele legate de închiderea timpului de har, pe care o vor proclama cei o sută patruzeci și patru de mii. Trei martori, Ioan Botezătorul, Hristos și Milleriții, mărturisesc că lucrarea și solia celor o sută patruzeci și patru de mii reprezintă un proces de testare pe viață și pe moarte, înfăptuit prin sporirea cunoștinței care a fost desigilată în 1989. Solia desigilată atunci este vedenia zilei de

pe urmă, care trebuie să fie înțeleasă de cei înțelepți, dacă au să fie „preoții” care fac parte din cei o sută patruzeci și patru de mii. Dacă acei candidați nu înțeleg acea vedenie, sunt identificați ca nelegiuți sau ca nebuni și pier. Ei și copiii lor sunt respinși conform respingerii lor a vedeniei care este sporirea cunoștinței.

Cuvântul lui Dumnezeu identifică faptul că Roma este puterea care se înalță pe sine, jefuiește poporul lui Dumnezeu, apoi cade și împlinește vedenia. Întrebarea dacă Roma modernă este puterea papală sau Statele Unite constituie testul prin care se arată că cei în cauză sunt fie fecioare înțelepte, fie fecioare nechibzuite. Testul este unul profetic, derivat din cartea lui Daniel, fiind apoi confirmat și adus la desăvârșire în cartea Apocalipsei. Subiectul Romei moderne nu este pur și simplu o alegere între puterea papală și Statele Unite; el constituie testul final pentru cei o sută patruzeci și patru de mii. Este un test profetic și, înțeles corect, el cuprinde orice reprezentare a procesului final de încercare, așa cum aceasta este expusă în mărturia profetică sfințită a lui Dumnezeu.

Procesul de testare din vremea lui Ioan Botezătorul și a lui Hristos își avea originea în Cartea lui Daniel, la fel ca procesul de testare din vremea Milleriștilor. Fiind un test profetic, metodologia prin care se stabilește adevărul este la fel de esențială pentru ca acei candidați să o aplice corect, precum este simpla aderare la perspectiva corectă cu privire la cine este Roma Modernă. Fie că este vorba de identificarea corectă a Romei Moderne sau de aplicarea metodologiei corecte, ambele elemente ale testului sunt expuse în Cartea lui Daniel. În capitolul întâi al Cărții lui Daniel, Daniel a parcurs un proces de testare în trei etape, începând cu regimul alimentar, apoi un test vizual, urmat de un test administrat de Nebucadnețar, simbol biblic al Împăratului de la Miazănoapte, puterea papală a zilelor de pe urmă.

Cu privire la acești patru tineri, Dumnezeu le-a dat cunoștința și pricepere în toată învățătura și înțelepciunea; iar Daniel avea înțelegere în toate vedeniile și în vise. La sfârșitul zilelor pe care le rânduse împăratul pentru a-i aduce, căpetenia famenilor i-a adus înaintea lui Nebucadnețar. Și împăratul a stat de vorbă cu ei; și dintre toți nu s-a găsit niciunul ca Daniel, Hanania, Mișael și Azaria; de aceea au stat înaintea împăratului. Și în toate chestiunile de înțelepciune și înțelegere despre care împăratul i-a întrebat, i-a găsit de zece ori mai buni decât toți magicienii și astrologii care erau în toată împărăția lui. Daniel 1:17-20.

"La sfârșitul zilelor", care, în mod profetic, sunt zilele de pe urmă când cei o sută patruzeci și patru de mii sunt puși la încercare, Daniel și cei trei bărbați vrednici au fost găsiți "de zece ori mai buni decât toți vrăjitorii și astrologii care erau în toată împărăția lui", iar Daniel avea "înțelegere în toate vedeniile și visele". Daniel îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care, în zilele de pe urmă, înțeleg sporirea cunoștinței care a sosit atunci când Hristos, ca Leul din seminția lui Iuda, a desigilat "acea parte a cărții lui Daniel care se referea la zilele de pe urmă", în 1989.

Daniel nu a înțeles pur și simplu mai mult decât alții cu privire la vedenii și vise, ci avea „pricepere în toate vedeniile și visele”. El îi reprezintă pe cei care folosesc metodologia linie după linie, căci acea metodologie aduce „toate vedeniile și visele” laolaltă într-un singur mesaj coerent. Mesajul care reunește toate vedeniile și visele într-o singură linie profetică identifică „evenimentele legate de închiderea timpului de har”. Acel mesaj este stabilit prin simbolul profetic care este Roma

modernă, puterea care se înalță pe sine, jefuiește poporul lui Dumnezeu și cade.

Acea putere poate fi întemeiată numai prin aplicarea metodologiei corecte. Cei mai mulți dintre cei care pretind că studiază Biblia resping metodologia rând după rând, iar unii care pretind că o folosesc aplică greșit regulile care alcătuiesc metodologia rând după rând. Acele reguli au fost consemnate în mod public pentru prima dată de către mileriți, iar poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă a fost avertizat dinainte că cei care sunt cu adevărat mesagerii celui de-al treilea înger vor folosi regulile de interpretare profetică ale lui William Miller.

Cei angajați în proclamarea soliei celui de-al treilea înger cercetează Scripturile după același plan pe care l-a adoptat Părintele Miller. Review and Herald, 25 noiembrie 1884.

William Miller a reprezentat începutul soliilor celor trei îngeri din Apocalipsa 14 și a fost tipificat prin Ioan Botezătorul, care a fost începutul soliei al cărei sfârșit a fost Hristos. Sora White corelează în mod direct procesul de încercare de la Ioan Botezătorul până la Hristos cu procesul de încercare al soliilor celor trei îngeri. Ioan a început solia, și abia chiar înainte de cruce, când Hristos Îi duse pe ucenicii Săi la Cezareea lui Filip, Isus a adăugat apoi detaliile soliei pe care Ioan o începuse. Primul (de început) adevăr pe care Ioan l-a identificat când l-a văzut pe Hristos a constat în identificarea lui Hristos ca Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii.

Aceste lucruri s-au petrecut în Betabara, dincolo de Iordan, unde boteza Ioan. A doua zi, Ioan l-a văzut pe Iisus venind spre el și a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Acesta este Cel despre care am zis: După mine vine un om care are întâietate față de mine, pentru că era înainte de mine. Ioan 1:28-30.

Atunci a început perioada de trei ani și jumătate de încercare, care s-a încheiat la cruce. După ce Ioan a fost ucis cu puțin înainte de cruce, Isus a început apoi să explice chiar prima afirmație a lui Ioan.

Când Iisus a venit în părțile Cezareei lui Filip, i-a întrebat pe ucenicii Săi, zicând: Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului? Iar ei au zis: Unii, că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; iar alții, Ieremia sau unul dintre proroci. El le-a zis: Dar voi, cine ziceți că sunt? Și Simon Petru, răspunzând, a zis: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu. Iar Iisus, răspunzând, i-a zis: Fericit ești tu, Simone, Bar-Iona, fiindcă nu trup și sânge ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu, Cel din ceruri. Și Eu îți spun ție: tu ești Petru, și pe această stâncă voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri. Atunci le-a poruncit ucenicilor să nu spună nimănui că El este Iisus, Hristosul. De atunci a început Iisus să le arate ucenicilor Săi că trebuie să meargă la Ierusalim, să sufere multe din partea bătrânilor, a arhierilor și a cărturarilor, să fie omorât, și a treia zi să învieze. Matei 16:13-21.

Cezareea Filipi este numele sub care Panium era cunoscut în vremea lui Hristos, iar Panium este identificat în versetul care urmează versetului paisprezece din Daniel unsprezece, unde sunt introduși jefuitorii poporului tău, care se înalță, dar cad. Mesajul lui Ioan Botezătorul, inspirat și desăvârșit, a fost mesajul de la început care reprezenta mesajul millerit, care fusese întemeiat pe regulile lui Miller. Mesajul lui Hristos de la sfârșit, clădit pe mesajul lui Ioan și dezvoltându-l, a

tipificat mesajul de la sfârșit al celor trei îngeri, care este întemeiat pe regulile lui Miller și pe detaliile care sunt adăugate mesajului lui Miller când metodologia linie peste linie ajunge la sfârșit.

A ajunge la o înțelegere greșită a simbolului care întemeiază vedenia, împreună cu simbolul Romei Moderne, este paralel cu istoria celor care, în vremea lui Hristos, au respins mesajul crucii. Suntem informați că iudeii care au respins mesajul lui Ioan Botezătorul nu au putut avea folos de învățăturile lui Isus și că istoria acelor iudei care au făcut tocmai aceasta îi reprezintă pe cei care au respins solia primului înger. Mileriiții i-au identificat pe „tâlharii poporului tău” — pe care i-am desemnat ulterior prin denumirea „Roma Modernă” — ca fiind puterea papală.

Vom continua aceste considerații în articolul următor.